

bonden, navnlig overfor det mindreaarige Tyende. Der skal være Beskyttelse baade til den ene og den anden Side, for at der kan blive et saa godt Forhold som muligt. Jeg tror, at det Lovforslag, som man nu er enedes om i Landstinget, i alt væsentligt opfylder disse Betingelser. For mig staaer det i hvert Fald som en overordentlig stor Behagelighed, at man gennem alt det Arbejde, der er gjort for at bringe denne Sag til en Løsning, nu er naaet til en Afslutning, hvorom alle Partier i det andet Ting har kunnet enes, og jeg vil haabe, at alle Partier i dette høje Ting ogsaa kan enes om at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Jeg tror, at baade de, der mener, at der er for faa rigoristiske Beskyttelsesbestemmelser, og de, der mener, at der er for mange, godt kan være tjente med at vedtage dette Lovforslag. Jeg tror, som sagt, at disse Bestemmelser rækker ikke saa lidt ud over de rent rigoristiske Bestemmelser, Lovgivningsmagten vedtager gennem en Beskyttelseslov særlig for det mindreaarige Tyende, men som i visse bestemte Tilfælde ogsaa kommer til at gælde for det fuldmyndige Tyende, i Tilfælde, hvor man skønner, at der er Trang til en Ordning af Forholdene. Jeg kan ikke andet end glæde mig over, at det Arbejde, der er gjort for Løsningen af denne Sag, som gennem mange Aar har staaet paa Dagsordenen, er sluttet med den Stilling, Landstinget har indtaget, hvor alle Partier i Enighed har sluttet sig sammen om at løse dette Spørgsmaal.

Naar man ser paa det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling, kan man godt sige, at det ikke ser stort og omfattende ud, og det er jo heller ikke af saa indgribende Natur som Tyendeloven af 1854. Den skal jeg slet ikke omtale, men bare minde om, at den Gang den blev vedtaget, omfattedes den i den juridiske Verden med den største Interesse. Jeg skal saaledes nævne, at en af vore største Jurister, maaske den største, vi har haft, Anders Sandøe Ørsted, før dette Lovforslag kom til anden Behandling, ikke alene var med til at afgive en Udvalgsbetænkning, men skrev en efter den Tids Forhold ganske enestaaende Særbetænkning til Løsning af dette Spørgsmaal, og det var et stort Fremskridt, der da skete. Tiden er en anden nu, og nu kan man efter min Mening nøjes med de her foreslaaede rigoristiske Bestemmelser. Jeg vil haabe, at vi kan enes om at følge den Vej, som alle Partier i Landstinget er slaaet ind paa,

og vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har. Det vil jeg meget anbefale. Jeg tror, man der har fundet en Løsning, som man fra alle Sider kan være tjent med. Med disse Ord skal jeg paa det Partis Vegne, jeg tilhører, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Andreasen: Den 10. Maj dette Aar vil der være gaaet 67 Aar, siden den saakaldte Tyendelov blev vedtaget af Rigsdagen. Jeg vil begynde med at udtale det Ønske i Dag, naar det er min Agt at anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse, at Ordet Tyendelov fremtidig maa forsvinde af vor Lovgivning og af vor offentlige Forhandling, og at det maa blive et Udtryk, der ikke mere bliver brugt i vor Presse. Thi det har altid, lige fra Loven af 10. Maj 1854 blev givet, været en Urimelighed, at man havde en Lovgivning, der satte særlige Regler for, hvorledes en bestemt Klasse af Befolkningen havde at forholde sig. Jeg vil udtale min Glæde over, at vi er kommet saa langt, at vi endelig kan se hen til en Afslutning af Forhandlingerne om dette Spørgsmaal.

Jeg skal minde om, at straks efter Systemskiftet i 1901 rejste det Parti, jeg tilhører, i Folketinget en Forespørgsel til den daværende Justitsminister, hvori man søgte oplyst, om det var den nye Regerings Agt at søge gennemført en Revision af den paagældende Lovgivning. Behandlingen af denne Forespørgsel endte med, at den daværende Venstreregering gav Tilsagn om en Revision, og man gav senere dette Tilsagn Udtryk i Nedsættelsen af den saakaldte Tyendekommission. Der er næsten noget historisk ved at se det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen træde op i Dag; han var Medlem af den Kommission, der nedsattes for ca. 20 Aar siden. Jeg har haft den Ære at have Sæde i dette Ting i 15 Aar, og jeg tror ikke, der er gaaet nogen Rigsdagssamling, uden at det ærede Medlem og jeg har været inde paa dette Spørgsmaal. Jeg nævner dette for at understrege, at det gaar ikke saa rask med Fremskridtene her i Landet. Jeg regner mit Parti det til Ære, at det var os, der straks efter Systemskiftet krævede hele denne Lovgivnings Revision og en Reform til Gavn for den Stand, her er Tale om.

Jeg kan imidlertid ikke undlade i Dag at udtale min Beklagelse af, at det Lovforslag, der her foreligger til Vedtagelse, paa flere Punkter betyder en Forringelse af de Beskyttelsesbestemmelser, vi her i Folketinget i Samlingen 1919 var enige om